

Correspondentie

19 februari 1971

Londen

Beste Mr. Dixit,

Graag maak ik gebruik van de gelegenheid dat een vriend die naar Zwitserland reist deze brief naar u op de bus doet, aangezien de poststaking in Engeland voorlopig niet ten einde lijkt te komen.

Ik ben heel dankbaar voor alles wat u gedaan heeft en stuur zeer hartelijke groeten aan uw familie. Zou u alstublieft alles willen bewaren – nieuws van Z.H., uitspraken of toespraken door hem – totdat onze staking hier voorbij is en ik u schrijf dat het zo ver is.

Wilt u in de tussentijd, als u hem ziet, alstublieft tegen hem zeggen dat zijn geduld en wijsheid van de allergrootste waarde zijn geweest en dat ik probeer het allemaal te oefenen voor ik iets verkondig!

Hoogachtend,

F.C.R.

7 maart 1971

Gesprek in de Ashram

Zijne Heiligheid zei dat het onderwijzen van iets zonder het volledig te kennen meer kwaad dan goed doet. In Allahabad schieten Sanskriet scholen als paddenstoelen uit de grond, maar er zijn niet genoeg goede onderwijzers om ze te bemannen. Zo maken ze Sanskriet impopulair in plaats van het populair te maken. Dan zullen de mensen stoppen ernaar toe te gaan, en dat zal resulteren in meer onderwijzers dan leerlingen. Zulke scholen schaden precies de reden waarvoor ze bestaan.

Juist ons gedrag bevat heel veel rommel. Als iemands gedrag zo is, hoe kan zijn bestemming anders zijn? Eerst zouden we ons gedrag moeten verbeteren. We zouden moeten contempleren op de Param-Atman. Dit zou ons van binnen en van buiten schoonmaken. Mensen zullen aan je denken zoals ze je zien. Als ze je zien als schoon, zullen ze denken dat je schoon bent, en mogelijk zouden ze schoon zijn van je willen leren. De kwaliteiten van een Zelf-gerealiseerd mens worden in hoofdstuk XIV, vers 19-27 van de Bhagavad Gita gegeven. Voordat dat stadium bereikt wordt, is oefening vereist. Een nieuwe rekrut in het leger kan niet met de anderen in de maat marcheren, maar na oefening kan hij met een groot contingent soldaten zonder enige moeilijkheid in de maat marcheren. We hoeven ons niet al te veel zorgen te maken als we fouten maken, maar belangrijk is dat we er geen gewoonte van maken om fouten te maken. Zodra we besluiten om niet opnieuw in de fout te gaan, zijn we goed op de juiste weg. Zodra we ons toeleggen op de Param-Atman met een enkelvoudige toewijding, bereiken we in minder dan geen tijd het stadium van een Mahatma en bereiken we voortdurende vrede – zoals verklaard wordt in hoofdstuk IX, vers 29-31 van de Bhagavad Gita:

(29) Ik ben dezelfde in alle wezens; er is geen afkeer of geliefd zijn voor Mij. Maar zij die Mij vereren met toewijding, zij zijn in Mij en Ik ben ook in hen. *

(30) Zelfs de boosdoener die Mij gaat vereren met een-puntige toewijding, wordt als goed beschouwd; want hij heeft een heilig besluit genomen.

(31) Spoedig bereikt hij deugd en eeuwige vrede. O Arjuna, weet met zekerheid dat geen toegewijde van Mij ooit verloren gaat.

Als er in ons leven eenmaal een onwankelbaar geloof in de Param-Atman is gevestigd, dat wil zeggen dat we toebehoren aan de Param-Atman en dat de Param-Atman ons toebehoort – dan zijn we buiten bereik van alle gevaar. In dat stadium

veranderen de eigenschappen van de dingen voor ons, een schadelijk medicijn wordt onschadelijk. Zo komt het dat een kom dodelijk vergif die aan Mira, een volmaakte toegewijde werd gegeven, alle giftige eigenschappen in haar handen verloor. We weten dat substanties hun eigenschappen tijdens een chemische reactie veranderen, d.w.z. op een chemisch vlak. Waarom kan dit dan niet gebeuren op een subtieler vlak, waar veel sterkere krachten in het spel komen? Bhakti kan dat allemaal doen. Het maakt je schoon, het zuivert je, siert je, en toont je op zijn best voor de Param-Atman.

**Vergelijk met het Evangelie van Johannes, hoofdstuk XV: "Nu zijt gij schoon door het woord dat ik tot u gesproken heb. Verblijf in Mij en Ik in u... Als gij in Mij verblijft en Mijn woorden verblijven in u, kunt u vragen wat u wenst en het zal aan u gedaan worden."*

16 maart 1971

Londen

Beste Jaiswal,

Ik vervolg de brief die ik gisteren naar je op de post deed, die wat materiaal van hier bevat, met nog een brief; en met de posterijen zoals ze nu zijn, weten we niet welke als eerste zal aankomen! Deze bevat een verzoek aan je voor de wortel betekenissen van de namen van de achtvoudige stadia van de Yoga van Patanjali die je zo vriendelijk voor mij hebt uitgeschreven bij Barnett's. We zijn in het bijzonder geïnteresseerd in een naam, Pratyahara en alles wat je ons verder kunt vertellen over de methoden die in die discipline worden gebruikt voor de controle over de expansie van de geest, zal uiterst dankbaar aan deze kant ontvangen worden. Dit alles natuurlijk wanneer je de tijd hiervoor kunt vinden.

De andere reden voor deze tweede brief is voor het geval je toevallig een audiëntie bij Z.H. zou kunnen krijgen. Het zou de kans geven om de derde vraag van Mr. Rabeneck te stellen waar we tijdens ons bezoek geen tijd voor hadden. Het antwoord zal juist nu voor een aantal verschillende landen waardevol zijn.

Mr. Rabeneck's 3^e vraag: "Ongeveer twintig jaar geleden legde een leraar die hij kende het gebrek aan interesse uit bij mensen in spirituele verlichting, met het feit dat 'het menselijke zaad uitgeput was geraakt.' Indertijd nam Mr. R. aan dat dit op het fysieke niveau sloeg, nu begrijpt hij dat het Causale niveau werd bedoeld. Kan het zo zijn dat de Schepper toen begonnen is om het menselijke zaad op het Causale niveau opnieuw te bezielen? Het is duidelijk geworden dat er in de nieuwe generatie een andere kwaliteit is verschenen. Veel mensen van 20 jaar en jonger zijn aan het zoeken naar de Waarheid en zijn nu zeer ontvankelijk."

(Ook zo bij ons in Londen).

Mr. Allan heeft je laatste brief aan mij die wat politieke vragen bevat, waarvoor hij veel geschikter is dan ik om ze te beantwoorden en hij belooft om zelf aan je te schrijven.

Nogmaals alle goede wensen.

Uw

F.C.R.

1 april 1971

Varanasi

Beste Dr. Roles,

Dank voor uw brieven en het groepsmateriaal. Uw oproep aan de leidende leden van de Society lijkt te stromen uit uw intense verlangen naar zuiverheid van hart. Ik wens van harte dat God u maar moge zegenen met alles dat u zo

innig wenst. Het zou voor mij natuurlijk onmogelijk zijn om te geloven dat er iets mis is in uw hart maar zelfs als u vanwege andere factoren zult willen concluderen, net als Mahatma Ghandi dat deed, dat er iets gedaan moet worden om het hart te zuiveren, zijn mijn gebeden bij u.

U heeft het woord 'Pratyahara' genoemd. De wortel is 'Hr.' en de twee voorvoegsels zijn er aan toegevoegd. 'Hr.' betekent wegnemen, terugtrekken. Het woord betekent dus eenvoudig veel in het weinige terugtrekken. Het proces is het subtiel maken van het grove. Het grove is gemanifesteerd en groot, subtiel is fundamenteel om te manifesteren en gering. Dit is wat bewustzijn doet. Het reduceert iets groots tot iets kleins, klein tot kleiner en kleiner tot het in een enkel punt samenkomt. Wanneer het gehele universum door deze activiteit van bewustzijn tot een punt gereduceerd is, wordt het volledige realisatie. Net als onze oefening van meditatie is het starten met een mantra en de klank en het ritme subtieler en subtieler laten worden tot het in een enkel punt is gekomen waar mantra, mediterende en de handeling van meditatie een worden. Alleen dat is het eindpunt van meditatie en er wordt van gezegd dat het het causale niveau van ons wezen is. Causaal in de zin dat er alleen hier iets gematerialiseerd wordt om verandering in het individu teweeg te brengen. Dit is het gevorderde stadium van het Yoga systeem. Het vroege stadium is Pratyahara waar de activiteit slechts beperkt is tot zintuigen en geest. De zintuigen hebben veel te veel verbindingen met de wereldse objecten. Men moet ze observeren en tegen ze ingaan en ze met het eigen welbewuste besluit de verbinding minimaliseren en zich houden aan de beslissing zelfs wanneer de zintuigen flink proberen om je met de voorwerpen te verleiden. Dit is van toepassing op alle tien de zintuigen, d.w.z. de vijf zintuigen van kennis (zien, horen etc.) en de vijf zintuigen van handeling (handen, voeten etc.) Het idee is om volledige voldoening te verkrijgen met zo weinig mogelijk handeling. (Als twee zinnen genoeg zijn, is de derde niet nodig; als twee stukken brood genoeg zijn, hoeft de derde niet genomen te worden; als 20 euro genoeg is, hoeft de 21^e niet verdiend te worden en zo voorts. Het proces is om ze te verminderen tot de grens waar men niet zonder kan leven.) Dit betekent in het geheel niet dat men een Sanyasi wordt (kluizenaar). Het betekent eenvoudig de maat van de dingen te leren en je eigen maat, om de maat van vooruitgang te vestigen (grof naar subtiel). Alle meester kunstenaars en meester ambachtlieden hebben deze oefening in hun respectievelijke gebied van kunst. Geen enkele goede musicus voegt een enkele noot toe aan zijn muziek en geen enkele goede kunstenaar zet een strek teveel met zijn penseel op het doek. Dat is vanwege Pratyahara. Dit houdt verband met de wereld van de zintuigen. Ik zal nog iets moeten schrijven over de mentale Pratyahara. Maar u zult het ermee eens zijn dat dit eerst komt.

De geest is het gebied van woorden en directe ervaring van zintuiglijke indrukken. Men kent in de geest of de kwaliteit van smaak, of schakering van de kleur of men kent de passende woorden op hun plek. Ervaringen kunnen nooit gedeeld zijn (behalve in het geval van grote Yogis of gerealiseerde mensen) door gewone mensen maar zij kunnen dat wel doen door de interpretatie van ervaringen van de zintuiglijke wereld in woorden, en vice versa.

Alle zintuiglijke ervaringen zijn persoonlijk en er is nooit een uitzondering. Nooit kunnen twee ervaringen ooit hetzelfde zijn. Alle woorden zijn gemeenschappelijk want zij zijn nooit zintuiglijke ervaringen. Wat wij kennen als eigennamen is onze eigen afspraak. We komen overeen om een aantal bepaalde fenomenen met een gemeenschappelijk woord te benoemen. Bijvoorbeeld, mens is dat alledaagse schepsel dat gewoonlijk twee handen, twee voeten, hoofd, ogen en neus etc. heeft. Alle mensen zijn bijzondere mensen maar we hebben geleerd om een gemeenschappelijk woord Mens te gebruiken voor alle mensen uit alle tijden, alle plaatsen, alle leeftijden en alle karakters, kleuren etc. Wat hier belangrijk is om te begrijpen, is dat alle zintuiglijke ervaringen persoonlijk zijn en dat alle woorden gemeenschappelijk zijn. Deze interpretatie van ervaringen in woorden is de activiteit van Pratyahara. Aangezien mensen geen kennis en begrip van de filosofie van taal hebben, wordt deze Pratyahara niet juist gedaan. Bijvoorbeeld als ik ROOD hoor, kan ik al mijn zintuiglijke ervaringen met dit woord verbinden, zoals Roos, Bloed, Communist, geweld, revolutie, Rusland, Stalin, Executie Siberië, kamp, gevangene, Bewaker, Geweer, schieten, bloed, roos. Een enkel woord nu heeft het vermogen om deze beelden een voor een op te roepen en als je geluk hebt kun je misschien een ogenblik stoppen als het eerste beeld spoedig wordt herhaald maar er zal nooit enige relatie zijn tussen de twee rozen. We zijn allemaal onderhevig aan zulke mentale activiteit. Om terug op het punt te komen, men moet zich van deze gewoonte ontdoen door precies op dezelfde route terug te gaan. Dit is een vreselijke oefening en daarom is het nuttig. Het opstijgende deel van deze activiteit is op een bepaalde manier heel interessant en het heeft een smaak van creativiteit waarin mensen zich blijven bezig houden. Hoe meer men doet, hoe verder en langer de reis wordt. Het is als een donkere eeuwige gang. Het afdalen is moeilijk,

want hier komt het licht van bewuste activiteit in het spel. Men moet al die stappen noteren waarlangs men gegaan is door grillige associaties. Het is moeilijk, pijnlijk en frustrerend. Maar dit is een tegengif voor een nutteloze gewoonte en vol met positieve resultaten. In de loop van de tijd wordt de associatieve reis korter en korter totdat men terug komt bij het enkele woord dat men had gehoord. Alleen dat woord behoeft overweging en als het eenmaal overwogen is, moet het met rust gelaten worden. De meeste van de geestelijke aandoeningen van tegenwoordig worden hierdoor veroorzaakt. Ik moet zeggen dat het wel wat moeilijk is om dit volledig aan jullie uit te leggen want we hebben geen raakvlakken in de filosofie van de taal. Evengoed werpt het misschien wat licht op het onderwerp.

Hoogachtend,
Jaiswal

22 april 1971
Allahabad

Beste Dr. Roles,

De brief die u in Zwitserland op de post heeft laten doen heeft me vrij snel bereikt en spoedig daarna was Z.H. hier ook voor een paar dagen. Ik heb zijn avondtoespraak op zondag 7 maart bijgewoond, en heb hem uw bericht gegeven dat u aan het proberen was om zijn leer te oefenen voordat u hem ging verkondigen. Hij was blij dit te weten en maakte dat het beginpunt van de discussie van die dag. Hij zei dat iets onderwijzen zonder het volledig te kennen meer kwaad dan goed doet. Als zodanig maken ze hun onderwerp afstotend in plaats van populair. Zulke scholen schaden precies het doel waarvoor ze bestaan.

De rommel in onze geest toont zich precies in ons gedrag; iemand wiens gedrag zo is, hoe kan zijn invloed en bestemming anders zijn? We moeten eerst ons gedrag verbeteren. We moeten mediteren op de Param Atman want dat zal ons van binnen en van buiten schoonmaken. Mensen denken aan je zoals ze je zien; als ze je schoon zien, zullen ze aan je denken als schoon en dan kunnen ze misschien reinheid van je proberen te leren.

De kwaliteiten van de Zelfgerealiseerde mens worden in Hoofdstuk 14, vers 19-27 van de Shrimad Bhagavad Gita gegeven. (Let op: de essentie van de laatste 9 verzen van Hfdst. 14 wordt samengevat in het eerste ervan (19). In feite zegt het dit: 'Wanneer de Waarnemer geen ander werktuig ziet dan de omwenteling en Dat (de Param Atman) kent, dat niet met hen meedraait, bereikt hij Mijn Wezen!' Maar voordat dat stadium wordt bereikt, is oefening vereist. Een nieuwe rekrut in het leger kan niet in de maat marcheren met de anderen, maar na oefening, kan hij met een groot contingent soldaten zonder enige moeilijkheid in de maat marcheren. We hoeven ons niet al te veel zorgen te maken als we fouten maken, maar belangrijk is dat we er geen gewoonte van maken om fouten te maken. Zodra we besluiten om niet opnieuw in de fout te gaan, zijn we goed op de juiste weg. Zodra we ons toelagen op de Param Atman met een enkelvoudige toewijding, bereiken we in minder dan geen tijd het stadium van een Mahatama en bereiken we voortdurende vrede – zoals verklaard wordt in hoofdstuk IX v.31 van Shrimad Bhagavad Gita – “Spoedig wordt hij rechtschapen en bereikt eeuwige vrede; gij kunt duidelijk verklaren dat Mijn toegewijde nooit vernietigd wordt.”

Als er in ons leven eenmaal een onwankelbaar geloof in de Param-Atman is gevestigd, dat wil zeggen dat we toebehoren aan de Param-Atman en dat de Param-Atman ons toebehoort – dan zijn we buiten bereik van alle gevaar. In dat stadium veranderen de dingen hun eigenschappen voor ons, iets schadelijks wordt onschadelijk. Zo komt het dat een kom dodelijk vergif die aan Mira, een volmaakte toegewijde werd gegeven, alle giftigheid in haar handen verloor. We weten dat substanties tijdens een chemische reactie hun eigenschappen veranderen, d.w.z. op het chemische vlak. Waarom kan dit dan niet gebeuren op een subtieler vlak, waar veel sterkere krachten in het spel komen? Bhakti kan dat allemaal doen. Het maakt je schoon, het zuivert je, siert je, en toont je op zijn best voor de Param Atman.

R.L. Dixit

Mei 1971

Vertaling van de toespraak door Z.H. gezonden aan D.B.C.

Gokarna zegt in de Shrimad Bhagavatam: "Dit lichaam is enkel vlees en botten; houd op met er aan gehecht te zijn." Verplaats je gehechtheid naar de Atman. Omdat Atman deel is van de Param-Atman is er geen verschil tussen de twee. Ze zijn beiden in staat om onze wereldlijke bindingen door te snijden. Dit lichaam is het voertuig en de Atman is de bestuurder. Behandel de bestuurder gescheiden van het voertuig. Het is niet makkelijk om dat te doen. Het vereist jaren van oefening. We oefenen door te denken dat dit lichaam het eigendom van God is, niet van ons. Deze geest is Gods eigendom, niet van ons; alles is van God, en niets is van ons. Op deze manier bevrijden we onszelf van alle gehechtheden, alle beperkingen. Alweer, dit concept is moeilijk voor degenen die denken dat 'ik' het fysieke lichaam is.

Een Mahatma wilde in volledige afzondering leven, zodat hij voortdurend ongestoord kon mediteren. Hij vertelde zijn wens aan een rijke man. De rijke man had een geïsoleerd rusthuis diep in het woud, dat zelden door mensen werd bezocht. Hij bood het rusthuis aan aan de Mahatma, en zorgde ook nog voor een jonge bediende om voor zijn welzijn te zorgen.

De jonge bediende zorgde zo goed voor zijn meester dan zijn hart bewogen werd. Hij vroeg de jonge bediende of hij tevreden was met zijn leven, en of hij iets kon doen om hem gelukkig te maken. De jonge man antwoordde dat hijzelf tevreden en gelukkig was, maar dat hij bang was dat zijn dode vader geen Zelfrealisatie had bereikt daar hij geregeld in zijn dromen verscheen. Hij vroeg om een remedie aan de Mahatma.

Gedurende de nachten daarna werd de Mahatma gekweld door het probleem van de vader van de jongeman. Op een avond ging de jongen naar een naburig dorp om een bruiloftsfeest bij te wonen, en zei tegen de Mahatma dat hij pas de volgende ochtend terug zou komen. Dus de Mahatma sloot het huis af en ging naar bed. Het was zo dat het bed van de jonge bediende naast dat van de Mahatma stond en leeg was. De geest van de Mahatma was vol met gedachten over de vader van de jonge man en het onvermogen om Zelfrealisatie te bereiken. Hij kon niet in vrede gaan slapen.

Het bruiloftsfeest was om middernacht afgelopen dus de jongen ging onmiddellijk terug naar huis in plaats van te wachten tot de volgende ochtend. Toen hij terug was, klom hij over de muur en door het raam en viel in zijn eigen bed in slaap.

Om half 4 's morgens werd de Mahatma wakker en zag dat het bed bezet was. In het donker dacht hij dat het de vader van de jongen moest zijn (die de jongen in zijn dromen had gekweld omdat hij geen Zelfrealisatie had bereikt). Hij reciteerde heilige Mantra's, sprenkelde heilig water over het lichaam maar de jongen werd niet wakker daar hij in diepe slaap verzonken was. Nu werd de Mahatma verschrikkelijk bang. Hij deed het raam open en sprong er uit om weg te komen. In zijn haast viel hij met een doffe bons. Het lawaai maakte de jonge bediende wakker. Hij joeg achter de Mahatma aan met een zware stok omdat hij dacht dat het een inbreker was die ontsnapte. Uiteindelijk herkenden ze elkaar voordat er veel klappen waren uitgedeeld, en het misverstand werd opgehelderd.

Op zo'n manier maakt een kortstondige gedachte die onbewust de geest insluit, zich zomaar daar thuis; en dan verschijnt deze later op een ongelegen ogenblik om veel onheil te veroorzaken. Hele spoulen met zulke gedachten uit duizenden jaren (in vele levens) liggen in onze geest afgedrukt. Ze zullen ons niet in vrede laten, tenzij we dezelfde gehechtheid jegens God ontwikkelen die we nu jegens de wereld hebben.

Onze verlangens (wensen) zijn als zovele draden die ons naar de wereld trekken. (*Mr. Ouspensky: 'De mens is een marionet waar aan getrokken wordt met onzichtbare touwtjes.'*) Laat dit trekken naar God zijn, in plaats van naar de wereld. De methode is om de houding te vestigen dat alles, inclusief het eigen fysieke lichaam en geest, tot God behoort. Welke handelingen we ook verrichten, eten, drinken, lezen, schrijven en onze plichten vervullen, ze zouden allemaal aan God gewijd moeten zijn.

(zie Gita, hfdst. 9, v. 26: "Hij die mij met toewijding alleen een blad of een bloem of een vrucht of zelfs een beetje water offert, dat aanvaard ik van die smachtende ziel, omdat het met een zuiver hart met liefde werd aangeboden.")

Dit is de betekenis van Bhakti (Yoga van Toewijding). Als het op deze manier wordt gedaan, wordt ieder van uw handelingen een daad van toewijding en wordt zo een daad van aanbidding tot God, in plaats van een wereldse verplichting te zijn. Dan worden de wereldse banden verbroken en de aanwezigheid van God komt ertussen.

In afwezigheid van zo'n manier van denken, is er de wereld en met de wereld komt al onze ellende!

7 mei 1971

Allahabad

Rede door Z.H. gehouden – vertaler R. L. Dixit

Vyasa zegt: "Ik heb verscheidene malen een kritische studie van de Vedas en de Shastras gemaakt. Naar mijn bevindingen, is de essentie van dat alles dat we voortdurend aan de Param-Atman zouden moeten denken". Zodra enige andere gedachte de geest binnen gaat, zijn we in de greep van Maya of 'illusie' die ons te pakken neemt en ons heel erg ver weg meeneemt. De Jiva of ons 'zelf' is een deel van de Param-Atman en het is in de wereld gekomen omwille van het ontdekken van vreugde. Maar in plaats daarvan is het in de val van onwetendheid getrapt. Onwetendheid is het vergeten van de Werkelijkheid. Het is de wortel oorzaak van alle ellende die met de wereld geassocieerd wordt. Daarom is de grootste van alle problemen het vergeten van de Werkelijkheid. En met de Werkelijkheid te vergeten, bedoelen we het vergeten dat alleen de Param-Atman werkelijk is en dat de zintuiglijke wereld onwerkelijk is.

Op een dag werd aan een schooljongen door zijn ouders een nieuw pennenmes gegeven en hij nam het mee naar school. Gewoonlijk droeg hij zijn pennenmes dagelijks in zijn tas, maar die dag droeg hij het in zijn riem. Toen hij het nodig had, vergat hij dat het in de riem zat en bleef steeds maar zoeken in zijn tas. Toen hij het niet vond, dacht hij dat zijn klasgenoten het gestolen hadden en hij gaf de diefstal aan bij zijn klassenleraar. De hele klas werd gestraft. Zo kan een zeer gewoon geval van vergeten een groot probleem veroorzaken.

Alle wereldse voorwerpen zijn net als kinderspeelgoed – een speelgoed olifant, een speelgoed auto, een speelgoed locomotief etc. Ze moeten als niets meer dan speelgoed behandeld worden. Teleurstelling en ellende zullen ons deel zijn als we hen als echt behandelen. Daarom komen alle problemen die we in ons leven tegenkomen door het onwerkelijke als het werkelijke te behandelen.

Een huisbaas in een dorp was wat roepie munten die hij die dag verdiend had aan het tellen. Zijn jonge kinderen kwamen toevallig en vroegen om de munten om er mee te spelen. Hij vroeg hen tot de volgende dag te wachten en toen beloofde hij hen betere en glimmende roepies te geven. De kinderen gingen akkoord en hij ging naar een pottenbakker en vroeg hem om 500 roepie munten van aarde te maken, en ze mooi te beschilderen. De pottenbakker beloofde ze de volgende dag af te leveren.

De volgende dag ging de huisbaas weer naar de pottenbakker en vroeg: "Wilt u me nu mijn 500 roepies geven?" De pottenbakker antwoordde: "Vandaag niet, als u het niet erg vindt. Komt u ze alstublieft morgen halen."

Andere klanten die er ook waren hoorden dit gesprek tussen de pottenbakker en de huisbaas. De huisbaas riep hen bij hem thuis en zei: "Jullie hebben ons gesprek gehoord. Ik vroeg de pottenbakker om mijn 500 roepies te geven en hij zei dat hij ze de volgende dag zou geven. Ik ga hem aanklagen om dit bedrag terug te krijgen en jullie zijn getuige." De aanklacht werd ingediend en de pottenbakker verloor. Dus onechte roepies veroorzaakten echte problemen. Net zo veroorzaken onwerkelijke wereldse voorwerpen werkelijke problemen, maar deze lossen op zodra we de Werkelijkheid kennen.

Gedurende een show van een goochelaar, strooit de goochelaar muntbiljetten op de grond terwijl hijzelf onder een contract van slechts 50 roepies per dag staat. Mensen waren geamuseerd om zo'n overvloed aan bankbiljetten te zien maar niemand nam het serieus omdat ze wisten dat ze van geen waarde waren. Alle wereldse voorwerpen om ons heen zijn zo.

De Upanishads zeggen: “Leef honderd jaar. Doe je plicht tijdens deze honderd jaar.” Ze vragen ons niet om honderd jaar in ellende te leven. Ons leven wordt echter een ellendig leven vanwege ons gevoel van gehechtheid aan wereldse voorwerpen en dit gevoel van gehechtheid aan waardeloze dingen is de wortel van alle ellende. De wereld als zodanig heeft helemaal geen ellende. Het zijn wij die ellende produceren door een gehechtheid jegens wereldse voorwerpen te koesteren.

Gehechtheid betekent dat we dat wat in werkelijkheid aan God behoort als 'van ons' beschouwen. Ons lichaam, ons huis, onze rijkdom, onze zoon etc. Geef dit gevoel op en je raakt alle ellende kwijt.

Denk niet dat de wereld om je heen, d.w.z. je huis, je geld, je lichaam etc. zonder substantie zijn. Veeleer is het je gevoel van gehechtheid aan hen dat niet substantieel is. Wat er ook om je heen gebeurt is juist, maar wat er mis mee is, is de *blik* die je er op hebt. Als je je gezichtspunt kon corrigeren, zou je gelukkig zijn.

De wereld is een grote show, die God om je heen opvoert in de vorm van dit universum. Maar het is enkel een show. Je geboorte is een show, je dood is een show. In feite is er noch geboorte noch dood. Weet dat, en je zult gelukkig zijn.

De gewone zienswijze is dat de wereld alles is en dat Param-Atman niets is. Het is een schuld om deze blik erop na te houden en de straf hiervoor is om opgesloten te zijn in dit fysieke lichaam. Je kunt niet gelukkig zijn als je een gevangenschap uitzit.

Onze geest heeft de eigenschap om aldoor het een of ander te denken. Hij kan niet niets doen. Als hij niet aan de Param-Atman denkt, zal hij aan de wereld denken.

Denken aan de Param-Atman leidt tot geluk en denken aan de wereld leidt tot verdriet.

Het is waar dat mensen het niet gemakkelijk vinden om aan de Param-Atman te denken. De reden is een gebrek aan gewoonte. Zolang de gewoonte er niet is, zal er een moeilijkheid zijn. Maar de gewoonte kan zeker gevormd worden. Een baby kan in het begin geen vast voedsel eten omdat de gewoonte er niet is.

Maar deze gewoonte komt later vrij gemakkelijk wanneer hij het probeert. Het vormen van de gewoonte om aan de Param-Atman te denken is net zo gemakkelijk.

Iemand ging naar een Mahatma en zei dat hij hem graag wilde dienen, maar hij voegde er aan toe dat hij aldoor iets te doen moest hebben daar hij niet niets kon doen. De Mahatma vroeg hem een lang stuk bamboe af te gaan snijden. Toen hij dat gedaan had, vroeg hij om deze in de grond vast te zetten. Toen dat gedaan was, vroeg hij hem om naar boven te klimmen, dan naar beneden, weer te klimmen, weer naar beneden te komen en zo voorts. Aldus had hij voortdurend werk te doen. Hou de geest evenzo altijd bezig. Anders zou je gek worden.

Je hebt een geest, je hebt een lichaam en je hebt intelligentie. Laat de geest denken aan de Param-Atman, laat het lichaam Hem dienstbaar zijn en laat de intelligentie alles beoordelen.

7 mei 1971

Londen

Beste Mr. Dixit,

Ik ben bang dat de posteries nog zeer onregelmatig werken zodat Dr. David Connell uw vertaling nog niet gekregen heeft en ik heb uw brief pas een paar dagen geleden gekregen. Dus ik ben bang dat het mogelijk al te laat is voor u om deze vragen aan Zijne Heiligheid voor te leggen voordat hij op reis gaat. Ik hoop echter dat hij u net als vorig jaar misschien toestaat om onze vragen aan hem in Joshimath door te sturen, hoewel we niet verwachten zijn dat hij zijn vrede en andere plichten gaat onderbreken teneinde ze te beantwoorden. Het is alleen een geruststellend gevoel om gedachten en vragen soms per brief te kunnen communiceren.

Een vraag waarop veel antwoorden lijken te zijn gaat over een uitspraak van hem in zijn oorspronkelijke toespraak die u afgelopen augustus naar Dr. Connell stuurde over de Param Atman, met daarin zoals u zich herinnert, het verhaal van de twee vogels

waarvan de eieren door de zee waren weggespoeld. De uitspraak was ongeveer zo: Voor degene die zijn aandacht wijdt aan de Param Atman, verschijnt de Param Atman soms in zichtbare vorm in de uiterlijke wereld of neemt speciale vormen aan. Dit zou kunnen refereren aan goddelijke belichamingen zoals die van Shri Krishna of de Christus van de christelijke Evangeliën; of het kan slaan op wijzen zoals Narada of dichters zoals Vyasa; of de oorspronkelijke Shri Shankara die het aanzicht van India veranderde en die leiders van de traditie die hem opgevolgd hebben; of het kan slaan op zulke wezens zoals engelen (waaraan hij gerefereerd heeft) die zichzelf voor korte duur in deze wereld met een speciaal doel manifesteren. Alles wat Z.H. over dit onderwerp zou willen zeggen zou voor ons zeer verfrissend zijn.

Graag wil ik dat hij weet dat onze groep in New York (wiens vragen hij zo vaak beantwoord heeft) plotseling snel groter is geworden en vele bruikbare mensen komen er leren mediteren of komen luisteren naar de kennis. Mrs. Allan is er vandaag voor drie weken naar toe gegaan om als verbinding te fungeren; en deze doctor is gevraagd om twee lezingen te geven over de meditatie en de relatie daarvan met het 8-voudige systeem van Yoga en de plaats ervan in het leven van de moderne wereld, in de Steinway Hall in New York, daar waar onze eerste Russische leraar zijn meetings hield net na de Tweede Wereldoorlog. Deze lezingen worden waarschijnlijk eind oktober gehouden. We hebben onlangs veel waardevol materiaal over dit onderwerp gekregen en er moet iets in New York gezegd worden om de situatie te verhelderen die flink ingewikkeld is geworden. Alleen degenen waarvan geweten wordt dat ze er oprecht naar verlangen om de meditatie en de kennis gegeven te worden, zullen worden uitgenodigd en er kunnen maar 200 mensen in de zaal.

Misschien heeft u geen gelegenheid om dit allemaal door te geven maar het zou fijn zijn als u antwoorden kunt krijgen op bovenstaande vraag. Met grote dank voor uw zeer grote hulp en zorg bij het sturen van de vertalingen van de toespraken, en met warme groeten voor uw familie.

Hoogachtend,
F.C.R.

P.S. Shri Jaiswal belde me op in Londen, hij was vorige week onverwacht teruggekomen uit Benares.

22 mei 1971
Allahabad

Beste Dr. Roles,

Uw brief van 7 mei was hier binnen een week, net als andere brieven uit Engeland. Z.H. is echter op 8 mei naar Joshimath vertrokken. Misschien is hij nu gegaan om de poorten van de Schrijn van Badrinath open te maken. Ik stuur uw vraag en boodschap op en wacht zijn terugkomst af.

Z.H. zal eind juni terugkeren naar Allahabad. Daarom kan ik persoonlijke gesprekken met hem hebben na zijn terugkeer over uw lezingen in New York over meditatie en de relatie daarvan met het 8-voudige systeem van Yogas. Daar deze lezingen eind oktober worden gehouden zal er tijd zijn om u te vertellen of hij verder iets te zeggen heeft.

In de tussentijd stuur ik u een vertaling van zijn laatste toespraak in Allahabad voor het vertrek naar Joshimath op 8 mei.

Met warme groeten voor u allen,
Hoogachtend,
R.L. Dixit

P.S. Ik heb Dr. Connell een nieuwe kopie gestuurd van de vertaling die hem niet heeft bereikt heeft.

3 juni 1971
Londen

Beste Mr. Dixit,

Veel dank voor de zeer interessante toespraak, die net als degene die u naar Dr. Connell stuurde (en die hij me twee dagen geleden gaf), helder licht werpt op vele dingen die we op dit moment bespreken. Er zal tijd genoeg zijn om wat leiding te krijgen van Z.H. nadat hij in Allahabad is teruggekeerd eind juni over de lezingen in New York. Voor nu is het goed om te weten dat u vragen naar hem kunt sturen in Joshimath.

Ik wil graag dat hij weet dat ik steeds weer opnieuw alles dat hij tijdens ons laatste bezoek zei over het zuiveren van onze eigen natuur (Prakriti) aan het bestuderen ben.

Graag zou ik hem verder willen vragen over hoe je Purush moeten zien in verband met jezelf? Je diepere natuur is heel diep begraven en lijkt zichzelf in de rust van de nacht of gedurende de diepere stadia van meditatie te openbaren wanneer je probeert het allemaal achter je te laten. Maar gedurende de activiteiten van de dag lijkt dat wat we de persoonlijkheid noemen (waarvan ik aanneem dat het de combinatie is van ego, het intellect en de lichamelijke wensen) zeer dominant te zijn en de positie van Purush in te nemen die juist aan de Atman zou moeten toebehoren. Ik weet natuurlijk dat er verscheidene antwoorden zijn maar zou blij zijn met leiding in de voortdurende strijd tussen het ware en het onware.

Feliciteer alstublieft uw zoon met de geboorte van zijn dochter en u en uw vrouw geven we onze beste wensen nu jullie trotse grootouders zijn geworden. Ik sluit een cheque van 10 pond in als tegemoetkoming in de kosten van alle brieven die u voor ons schrijft.

Hoogachtend,
F.C.R.

P.S. Iemand heeft me een exemplaar van *Vakyavritti and Atmajnanopadeshavidhi* van *Shri Shankaracharya* gestuurd, vertaald door Swami Jagadananda. Kunt u me daar iets over vertellen en was het de oorspronkelijke Shri Shankara?

11 juni 1971
Allahabad

Beste Dr. Roles,

Dit keer was uw brief van 3 juni hier binnen 4 dagen in plaats van de tot nu toe gebruikelijke tijd van 7 dagen. Hartelijk dank voor uw vriendelijk wensen bij de geboorte van ons kleinkind. Uw cheque is ook veilig aangekomen.

Ik wacht nog steeds op antwoorden van Z.H. op uw vragen die ik op 25 mei doorgegeven heb aan Z.H. in Joshimath. Mogelijk is hij van plan ze te beantwoorden wanneer hij terugkomt in Allahabad nu over twee weken. Daarom bewaar ik uw huidige vragen ook bij me tot dan. In de tussentijd stuur ik u nog een gesprek toe van zijn routine avondzittingen voordat hij vertrok.

Er is in ieder van ons iets dat speciaal of buitengewoon is. Bijvoorbeeld, sommigen zijn intelligent, sommigen niet, sommigen zijn sterk en sommigen zwak; sommigen zijn geleerd en sommigen onwetend; sommigen zijn rijk en sommigen arm.

Ieder zou moeten proberen om God te behagen (of God te dienen, of God te eren, wat ook van toepassing is) alleen met dat kenmerk waarin hij uitblinkt. Dit is het pad van de minste weerstand. Het werkt zeker, zoals dat het altijd gedaan heeft in het verleden. Sudama was de armste van de armen. Hij aanbad Krishna met alleen rotte rijst en ook die was geleend, omdat hij zo arm was. Maar zijn aanbidding werkte en Sudama kreeg er grote rijkdom voor terug.

Kleine dingen zijn niet langer klein wanneer de gevolgen groot worden. In feite beginnen alle grote dingen met een klein beetje.

Een miniem zaadje van Babul (een doornachtige boom in India) zal eerst een grote doornachtige boom voortbrengen en deze zal ontelbare andere voortbrengen tot de hele plek er vol mee staat en niemand zich kan bewegen zonder zich te bezeren. Net zo kan een kleine verkeerde handeling veel ellende veroorzaken en een kleine goede handeling juist het tegenovergestelde.

Kubja, een gebochelde vrouw die in de tijd van Krishna leefde, aanbad Krishna met enkel sandelhout zelf maar met volkomen oprechtheid. Al haar zorgen verdwenen en ook de bochel was weg. Ze werd een prachtige vrouw. Haar handeling was klein maar haar oprechtheid was groot. Daarom gebeurde dit wonder. Vele verhalen in de Puranas illustreren evenzo het feit dat zelfs de minste de grootste hoogten kan bereiken.

De methode is om te doen waar ieder van jullie bestemd voor is en het te doen in de geest van dienstbaarheid aan God. Laat eten, drinken, slapen, baden etc. allemaal toegewijd zijn aan God. Dit is de juiste aanbedding en de juiste Bhakti.

Shabari (een onontwikkelde vrouw in de tijd van Ramayana) deed het 100 jaar lang in het volle geloof dat de Mensgeworden God haar op een dag in haar hut in het oerwoud zou bezoeken – en het gebeurde in feite. Rama ging naar haar hut gedurende zijn verbanning. Hoewel ze ongeletterd was, was haar toewijding van een hogere orde zelfs dan die van Mahatmas. Daarom bezocht hij haar hut en niet die van hun.

In het heldendicht Mahabaratha lezen we dat Krishna de uitnodiging van Duryodhana afsloeg hoewel hij een koning was en een koninklijk diner voor hem had geregeld en hij ging in plaats daarvan naar Vidura die slechts iemand van lage geboorte was en Krishna alleen als arm man kon onthalen.

Er leeft in ons hart een sterke en diepe genegenheid voor onze zoon of vader of echtgenote. Maar we gaan door met het doen van onze gewone dingen en noemen niet steeds hun namen. Precies zo zouden we God in onze geest moeten houden en tegelijkertijd doorgaan met het doen van onze plichten.

Je gewone plicht doen ligt in dienstbaarheid voor God en aanbedding voor God, daardoor kun je God bereiken. Maar als je denkt dat je eigen plichten nergens goed voor zijn en de plichten van andere mensen gaat overnemen omdat ze jou meer aanspreken, verlies je jouw weg en maak je jezelf kapot. Dus de gouden regel naar vrede en geluk is het doen van je eigen plicht en hem toewijden aan God.

Wanneer we over Mahatmas en Yogis lezen die duizend jaar geleefd hebben, doen we zo'n idee af als onwaar. Maar door de beoefening van Kumbhaka, gedurende welke het proces van verouderen stilstaat, is het mogelijk en het fysieke lichaam is in sommige opzichten in een staat die lijkt op die van 'uitgestelde bezieling'.

Hoogachtend,
R. Dixit

P.S. Ik heb niet gehoord van het boek *Vakyavritti Atmajnanopadeshavidhi* van Shri Shankaracharya. Jaiswal weet er misschien van. Maar ik zal bij Z.H. informeren als hij terugkomt en het u laten weten.

21 juni 1971
Londen

Beste Mr. Dixit,

We kunnen u niet genoeg bedanken voor de drie volgende toespraken van Z.H. tot zijn mensen (een aan Dr. Connell en twee aan mij) die u zo uitmuntend heeft vertaald.

Als deze brief op tijd aankomt om de boodschap aan hem die erin zit te geven tijdens zijn volgende korte bezoek aan Allahabad, zou ik graag willen dat hij dit weet:

“Vanaf vorig jaar augustus hebben we vertalingen van Mr. Dixit ontvangen van toespraken die u heeft gegeven over de Param-Atman, en sindsdien dringt er langzaam een grote verbetering door in het gezichtspunt van onze mensen, niet alleen in Londen maar ook in New York en andere landen. Ze vormen een prachtige reeks die apart wordt samengebonden.

Maar in het bijzonder heb ik, door veel van mijn vrije tijd te wijden aan 'het vasthouden van het idee van de Param-Atman in de geest' zelf prachtige bewijzen gevonden dat deze gewoonte gevormd kan worden en dat het in staat is alle problemen op te lossen.

Zoals hij zei in antwoord aan Dr. Connell: “Teneinde die innerlijke stem te horen, zouden we in eenzaamheid met een vaste geest moeten bidden tot de Alwetende Param-Atman; dan is het zeker dat er een antwoord komt, om ons rechtstreeks succes te brengen.” Vorige week nog werden drie problemen die bepaalde praktische situaties die ons Genootschap onder ogen moest zien door iedereen inclusief mijzelf als onoplosbaar beschouwd. Maar door het uitvoeren van zijn instructie, werden ze alle drie samen in 5 minuten opgelost tot voordeel en genoegen van allen die erbij betrokken waren. Niets hiervan zou natuurlijk mogelijk zijn tenzij men zich de Shankaracharya herinnert en voortdurend zijn gesprekken leest. Er zijn geen problemen voor de twee lezingen die in oktober in New York gegeven gaan worden. We hebben al het materiaal van hem dat we ook maar nodig kunnen hebben om alle serieuze zoekers, na Meditatie, te vertellen om antwoord te kunnen geven op vragen in de westerse maatschappij van nu*. Maar alles wat nodig is, is om zichzelf voor te bereiden door de Alwetende Param-Atman te zoeken en niemand anders dan jezelf kan dit werk doen.

Alle liefde en dankbaarheid (en de hoop hem in januari a.s. weer te ontmoeten, als hij het goedkeurt) van zijn vrienden in het westen inclusief zijn leerling, Dr. Roles.”

F.C.R.

**Later zal ik hem een korte samenvatting sturen van wat gezegd moet worden.*

P.S. Er zijn wat vragen vanuit onze groep in Mexico die hier niet op tijd waren zodat ik ze mee kon nemen naar India, vanwege de poststaking. Mogelijk kunnen we ze beantwoorden – maar in de verste verte niet zo goed als Zijne Heiligheid en we zullen ze over een paar dagen sturen.

22 juni 1971

Londen

Beste Mr. Dixit,

Dit zijn drie van de vragen uit Mexico die het makkelijkst zijn om te vertalen voor Zijne Heiligheid. Met de andere kunnen we uit de voeten of we sturen ze later in vereenvoudigde vorm.

Ik sluit een krant in die bij onze mensen hier circuleert omdat ik denk dat het u zal interesseren bij het verbinden van recente wetenschappelijke ontdekkingen met de leer die we van de Shankaracharya ontvangen. Ik ben bang dat het niet zal werken om uw wetenschappelijke vrienden hierin te interesseren omdat ze het niet zullen begrijpen! Maar er zal iets over dit onderwerp gezegd moeten worden wanneer ik naar New York ga en we hebben de hulp van een expert neuroloog en psychiater die ook zeer kien is op de meditatie.

Hoogachtend,

F.C.R.

Bijgevoegd 71/22